

10

ARTHIE

Pevnost. Arthie nedokázala od včerejšího večera, kdy jí o svém objevu Jin a Flick řekli, myslet na nic jiného. Tady v Etténii, nad níž měl Beran skutečnou nadvládu, žádná taková zrůdnost nebyla.

„Jste si jistí, že nechcete ještě pár dalších?“ zeptal se Sidhárth a vrátil ji zpátky do přítomnosti. Blížili se k nákladisti. Sidhárth jim půjčil kočár, aby se do přístavu dostali snáz a beze strachu, že budou spatřeni. „Členové Atherea jsou snobi, ale v bitce se umějí otáčet.“

„Čím míň lidí máme na starost, tím líp,“ odvětil Matteo a zavrtěl hlavou. „Už takhle se snažíme zachránit dost upírů. Jenom se postarej, aby tvoji lidi byli připravení ty vysvobozené upíry přijmout, až se vrátíme.“

Nebesa se tmavě zatahovala. V dálce křičeli racci, vánkem se nesly hlasy přístavních dělníků a vlny se lámaly o břeh se stejným zápalem, jaký Arthie cítila v kostech, zatímco se s ostatními blížili na místo. Vzala s sebou i Chestera s kluky, kdyby potřebovali odvést pozornost Rohaté stráže číhající za každým rohem, jednotek zívajících a působících, jako by radši byly kdekoli jinde než na dosah mořského chladu.

„Jakmile se tam dostaneme, chci vás zpátky tady se Sidhárthem, jasně?“ zeptala se Arthie Chestera, Reniho a Felixe.

„Mohl bych...“

Arthie Chestera zarazila. „*Ano* je jediná přijatelná odpověď, když Beran z ulic unáší smrtelníky a provádí s nimi kdovíco.“

Chester sklonil hlavu a Felix vedle něj udělal totéž. „*Ano*, šéfko.“

Přístav byl tišší než obvykle, většina lidí se buď držela doma, nebo protestovala u Atherea. Obchodní provoz ale neustával, bedny se posouvaly sem a tam a bankovky se třepotaly, jak šly z ruky do ruky.

Arthie se koukla na kapesní hodinky – blížila se desátá hodina. Brzy dorazí inspektor.

„Jste si jistí, že tu knihu nechcete s sebou?“ zeptala se Flick.

Ne, Arthie si jistá nebyla. Chtěla by ji mít u sebe, protože její instinkt jí jako vždycky říkal, že cokoli udrží v bezpečí nejlíp ona sama. Ale během posledního desetiletí se pro ni Cejlan stal cizinou a Etténie domovem. Nevěděla, co ji za tímhle pobřežím čeká, a nechtěla riskovat nic, co by vzali s sebou.

„Zjistili jste s Jinem ohledně téhle cesty všechno, co se dalo, ne?“

„Všechno, co jsme stihli,“ odpověděl Jin. „Flick je rychlá. To já se musím co tři minuty dívat do klíče.“

Nebude těžké najít celou pevnost ani sanatorium uvnitř. Flick prolétla zbylé stránky, jestli se tam o něm nepíše víc, ale nic nenašla.

„Znáš její způsob vyjadřování líp než my. Pokračuj. V té knize možná nebude nic o počtu novinářům, ale oslava dvacetiletí se musela plánovat mnohem dřív,“ řekla Arthie. „Zjistí, co můžeš. Pomůže každá maličkost.“